307

COLECȚIA „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"

307

ROMULUS BĂRBULESCU-GEORGE ANANIA

OCHII EI ALBAŞTRI

VIOREL BURLACU

alo, poliţia? arestaţi raza albastră!

***

Coperta-desen: DUDA VOIVOZEANU
Redactor literar: ADRIAN ROGOZ
Prezentarea grafică: ARCADIE DANELIUC
Desene interioare: AUREL BUICULESCU

Colecția „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"
editată de revista
Știința și Tehnica
Anul XIII
1 septembrie 1967
2

ROMULUS BĂRBULESCU
GEORGE ANANIA

OCHII EI ALBAŞTRI

Şi deodată în visul lui monoton interveni o schimbare.

Nefiresc de pămîntean, odinioară, pe „Nox", el, cel dintîi coboritor, întîlnise mirosul aspru al fînului abia cosit... Asta s-a petrecut însă foarte de mult, pe cînd fusese tînăr, totuşi şi-aici ceva, ca un miros şi o amintire, străbate încăperile, peste decenii. E ca atunci cînd trebuia să moară şi-aproape-şi blestema copilăria, căci mirosul acela al planetei a fost o cumplită otravă.

Ar fi vrut să-nţeleagă, însă doar frica îl dominase atunci, în preajma morţii, şi-acum din nou frica îi dă tîrcoale — hotărît lucru, nimic din visul lui nu poate fi înţeles. O spaimă plouă peste tăcerea încremenită, odată cu părerea acestui miros din lumea de dincolo, a trecutului.

Umbre nelămurite cutreieră potaci de odinioară. A tresărit acul indicator de biocîmp — trebuie să se întîmple ceva, trebuie! — şi, uite, străvezie, ea prinde contur în cadrul uşii — doi ochi imenşi, albaştri, aţintiţi din întuneric asupra lui. Dorul i se ghemui atunci pe umăr, fremătător, ca un porumbel. Ea! Îi mîngîie cu privirea umerii, zăpăcit, îi scrută faţa, aceeaşi, după douăzeci de ani, şi-şi zise că în sfîrşit o să se trezească şi o s-o vadă aievea...

Aşteptă, aşteptă. Ea nu făcu nici o mişcare — poate că visul tot nu se terminase. El se ridică obosit şi trecu pragul spre cealaltă încăpere, prin trupul şi ochii ei, care încă mai persistau ca un abur. Şi împrejurul navei defilau stelele maiestuoase, într-o rotire căreia el nu-i mai aparţinea, întinzînd demonice braţe de flăcări, total lipsite de importanţă. Spaima îl urmă; auzea solzii îngheţaţi ai spaimei tîrîndu-se prin cabine, îi simţi muşcătura şi iar viscoli ceea ce putea fi mirosul de fîn al copilăriei şi-al morţii. Cu un fel de deznădăjduită speranţă îşi întoarse faţa după ea, în vreme ce dorul îi mîngîia tîmpla cu aripile, şi o văzu, palidă, lîngă oglindă, privindu-l prin apele azurii. Ochii albaştri ardeau în cleştar, tăcuţi. El făcu un pas şi oglinda tremură o clipă, dar acum era iarăşi o biată sticlă, la fel de veche, cenuşie şi goală, sub jocul fascinant al spaimei care din nou îşi pregătea muşcă-

tura. Il biciui frica asta binefăcătoare și începu să-și îmbrace scafandrul, convins că un sfîrșit sau o eliberare îl așteaptă în afara navei.

Deschise trapa, se legă cu un cablu și ieși. Zbura de o sută de ori mai iute ca lumina, de aceea Universul se preschimbase într-un noian de fulgere, un joc de comete și artificii, păienjeniș al culorilor. Drumul era pretutindeni pustiu, drum care nu mai ducea nicăieri. Pămîntul continua să trăiască acolo, în urmă, la peste două mii de ani-lumină depărtare.

Așa povestea visul ciudat din care Tium nu izbutea să se trezească. Aparent, astronava rămăsese întreagă. Doar o pată verde, care în întunericul cosmic nici nu se distingea, doar o pată verde apăruse pe blindaj. Era scafandrul ei... Sau nu, de aici începea visul cel rău, cu o sumedenie de insinuări perfide, pentru că ea, desigur, nu putuse, n-avea de ce să moară.

Aripa dorului i se frecă de tîmplă, aripă moale și albă de porumbel. Ochii albaștri se deschiseseră înaintea lui, pe catrarul încremenit al bolții. „Dă-mi mîna! — ar fi vrut el să spună. Să mă trezesc, noaptea s-a lungit peste măsură!" Dar, ca în orice coșmar, dinții i se încleștaseră și nu reușea să scoată o vorbă. Își aminti cît luptase cu somnul, sau cu leșinul, căci mai degrabă leșin era; atunci, imediat după accident, cînd ea controla învelișul navei, iar el ieșise din sala motoarelor, înăbușit de căldură.

Leșinase... A urmat acel coșmar în care se făcea că ea a murit, pulverizată pe metalul carcasei... Se făcea că ea murise cu adevărat și că el s-a convins, văzînd că nu se mai întoarce nici după trei zile, nici după trei săptămîni. Stătuse mult timp lîngă pata cea verde, în razele proiectoarelor. Ațipea uneori, cotropit de somn, și vedea ochii ei triști, speriați și întrebători, totdeauna întrebători...

Porumbelul de pe umărul lui gînguri speriat și zbură departe, în întuneric. Aceia nu erau ochii albaștri, ci numai două puncte de lumină, ca niște stele rătăcite prostește în spatele astronavei bezmetice. Și dacă nu e vis?

Căută pe dibuite intrarea, tîrîndu-se pe lîngă cablu. Și de cum se întoarse înăuntru spaima, care-l aștepta lîngă ușă, l-a mușcat iar, amețindu-l cu mirosul fînului — era ca o mare de fîn cosit —, și el se strădui să audă cîntecul greierilor, și greierii tăceau, încăpățînați. Atunci a știut că acolo mai e cineva, care poate-l pîndește, și, de surpriză, a întors capul, strigînd fără voie:

— E cine... va aici?

Iar limba i se împletici în gură și îl duru, așa cum se întîmplă după ce n-ai mai vorbit cu glas tare de peste douăzeci de ani.

Zilele începură să treacă altfel de la această întîmplare, și în toate diminețile el se trezea nerăbdător să afle urmarea. Frica îl părăsise treptat, lăsînd o tăcere plină de întrebări, în vreme ce ea venea tot mai des, mai aproape, străvezie, ca un văzduh înflorit.

Pesemne se apropia finalul. Simțurile celor din astronave se ascut într-atîta încît prevăd cu adevărat întîmplări care vor veni, și chiar Tium verificase asta odinioară, pe „Nox", și mai tîrziu,

înainte de despărțire. Se gîndea vag la eșecul expediției și aștepta, mai degrabă împăcat, el, care încă nu știa cît din viața lui a fost vis; căci nu se mai putea schimba nimic, și după ce avea să moară toate vor rămîne la fel, împietrite în zborul fără capăt, de o sută de ori mai rapid ca lumina.

Rămăsese culcat, poate chiar dormise cînd avu iar certitudinea că mai e cineva, alături de el, în navă. Îi plăcu să creadă că-i ea — lucrurile se simplificau astfel, deși prezența o simțise tot timpul; dar n-ar fi vrut să admită că înnebunise. Cînd era singur și neliniștit — o, cît de des fusese el neliniștit și singur! —, gîndurile i se mișcau prin cabină, scotocind pretutindeni. Tium nu le vedea niciodată, le recunoștea însă vocea și mai auzea deseori ceva asemenea foșnetelor și trosnetelor cînd se buluceau cu toatele în juru-i.

Bineînțeles că nici acum ele nu puteau să lipsească, mai ales acum, cînd dorea numai vecinătatea ei, și dorul bătea, timid, cu ciocul în hublouri, să-i dea și lui drumul înăuntru. Erau gînduri viclene, tîrîndu-se abil, insinuante, ca apa, și vedeau și comentau totul.

„Doamne! — zise unul dintre ele, vorbind de Tium ca de un străin. A dormit mereu și visează."

Gîndurile celelalte se învălmășiră — Tium și le închipuia ca pe o ceață de unde fiecare, pe rînd, căpăta contururi schimbătoare și-apoi curgeau din nou împreună, de-a valma, se învolburară și un altul se ridică, întrebînd:

„Și frica?"

„În somn ți-e frică mereu — șopti primul. Pentru că visezi."

Norul de ceață se prelinse printre fotolii, rotindu-se, desfăcîndu-și o sută de brațe, ca să poată iscodi împrejur.

„Ba eu cred — murmură gîndul celălalt, cu un glas nedumerit, de copil —, eu cred că totuși mai e cineva, care-l sperie. Acolo, în oglindă..."

„Unde? — se auziră întrebări. Unde?"

„A zis că în oglindă. În oglindă..."

Ceața gîndurilor aburi oglinda.

„Nuu! — suspină atunci un al treilea, a cărui voce era înceată și tristă. Aici e ea. Voi n-o cunoașteți, cei tineri..."

„Se zice c-a murit!" — spuse gîndul cu glas de copil.

„Știu eu? — șopti gîndul cel trist. S-ar părea că nici nu zburăm spre Pămînt."

Ea coborî din oglindă, prin ceață, cu porumbelul pe umăr; îl privi pe Tium cu două ceruri sau două mări în ochii nemăsurat de limpezi și-apoi întinse mîinile spre fruntea lui, străvezii ca pînzele de păianjen.

„Poate — vorbi iar gîndul cel dintîi, nehotărît —, poate mă-nșel, și nu e vis, și nici nu zburăm spre Pămînt..."

„Mai este cineva în astronavă..."

— Da... Cine? întrebă trudnic Tium.

— Eu, un om! se auzi neașteptat un al patrulea gînd, izgonindu-le pe toate celelalte; adică un murmur care venea de departe, ca un ecou într-o peșteră.

Ea clipi și-și ridică alene părul negru, întoarse capul, să asculte ceva, dar în aceeași clipă se destrămă.

— Somnul... somnul... bolborosi Tium, răsucindu-se violent în patul larg, prea larg pentru un om singur.

Gîndurile ieșiră de prin cotloane, iscodind temătoare.

„Nu e vis, nu e! — susură cel dintîi, speriat, din mijlocul norului cețos, și gîndurile mai tinere se grăbiră să-i dea dreptate. Mai e cineva aici, a vorbit!"

Tium își asculta gîndurile. Și ele auziseră murmurul, deci mai era cineva, dar unde și cine?

„Cine ești tu?" — întrebă uimit gîndul cu glas de copil, cu glasul din copilărie al lui Tium.

Iar Tium se întoarse cu fața la perete, ascunzîndu-și capul între pernă și colțul patului, în ungherul cel mai întunecos.

„Nu vorbește! — se necăji gîndul trist. Închipuiri, toate numai închipuiri!"

„Lui îi e frică — spuse liniștit primul gînd, care era și cel mai înțelept. Înseamnă că mai e un om aici, a cărui apariție neașteptată l-a speriat."

„De ce nu o femeie? — întrebă glasul de copil. O femeie care să-i fi amintit de ea!"

Dorul se zbătu, lovindu-și aripile; Tium luneca în vis, în credința că-i iarăși vis, și obosise.

„Poate chiar o femeie!" — adie murmurul, iar gîndurile se rotiră tăcute, în semn că au auzit.

„Unde?" — voia să întrebe Tium și-i scăpă doar un geamăt, limba îi era înțepenită ca o bucată de lemn.

— Stau aici, lîngă tine! spuse glasul.

Imaginea ei flutură o clipă, ca un văl alb, în vreme ce porumbelul țipa scurt, de trei ori.

— Aici nu! se scutură Tium și-și sîngeră limba. Aici, ea... Ochii ei albaștri...

Singurătatea se rostogoli peste el, cu o avalanșă de nonsensuri, și pretutindeni se scutura mirosul blestemat de fîn proaspăt.

— Nu ești nebun! îi spuse cu blîndețe glasul străin. Nu mă vezi, pentru că sînt altfel decît tine.

Nervii lui Tium cedară; se crispă de așternutul gol de alături și începu fără veste să plîngă.

— Ești un miraj tu! se împotrivi, cu primele lui vorbe distincte. Mîna mea trece... Doamne!

— Sînt de-o săptămînă cu tine. Ți-am citit toate cărțile, Tium. A fost greu... Folosiți cuvinte ciudate.

Ea se ivi, zîmbind, cu porumbelul dorului alături, la marginea unor păduri iluzorii.

— Minți, minți! izbucni el. Ce prost mai sînt! Cum ai ajuns la mine fără o astronavă?

Și răsuflă adînc, ștergîndu-și lacrimile.

„Da! — zise gîndul cel trist. Unde îi e astronava?"

„E-aici — se împotrivi gîndul cel înțelept. Dar este invizibilă, ca și astronautul ei".

— Vehiculul meu cosmic zboară alături de astronava ta! răspunse murmurul. Doar că el nu poate fi detectat de tine.

Ea se apropie și atinse palma lui Tium cu degetele, într-un miraculos sărut al mîinilor. Din degetele ei se revărsa o liniște imensă care pînă la urmă îl învălui de tot. Tium auzi cum gîndurile încep să se certe, dar nu mai înțelegea decît vocea aceluia trist, și-apoi nici pe-aceea, pînă adormi.

★

S-a trezit tîrziu și visase frumos, că zboară, singur și gol, printre stele, într-o mare jerbă de raze, într-o plutire nestăvilită către ceva care putea să fie izbăvirea. Ea îl veghease, cu tîmpla pe umărul lui.

— Ce bine cînd visezi frumos! șopti el, mîngîindu-i părul de aer.

Știa acum că e numai vis totul: și gîndurile, și iarba.

— De ce crezi? îi răspunse tainicul murmur.

— Mă trezesc, spuse Tium, și-ncepe visul rău!

— Trezește-te! îl îndemnă glasul. Te-ai odihnit, iar eu sînt cu tine.

— Tu?

— Un om. Poate o femeie. Ți-am citit toate cărțile, nu-ți amintești?

— Tu, mireasma? Ea se-ntoarse spre el, cu vechea, speriata și-ntrebătoarea privire. Se-nfioră: Dă-mi mîna!

— Nu pot, Tium! Sînt altfel decît voi, pămîntenii.

— Altfel?

— Materia care mă alcătuiește are o structură aparte, corpusculară și ondulatoric, asemănătoare luminii.

— Nu mă minți? întrebă el, uimit peste măsură de un asemenea vis năstrușnic. Voi toți, la tine acasă, sînteți așa?

— Nu! spuse murmurul și suna tare, tare ciudat.

Tium rîse, nici el nu știa de ce, și-și clătină capul. Ea se topise în umărul lui.

— Și cum, tu mă vezi? urmă Tium, curios pînă unde-l va duce visul. Mă poți atinge?

— Te țin îmbrățișat, fiindcă sînt pretutindeni, în aer și-n cărți. Tu mă respiri, te miști și clipești în mine.

— Vai, se temu el atunci. Și nu te doare?

— Nu mă doare! răspunse glasul, răsunînd afund, ca într-o peșteră.

— Totul e cu putință în somn! ripostă Tium și-l bucura conștiința asta că visează. Dar cum nu te-mprăștii în toate părțile, prin Cosmos?

— Corpusculii și undele care mă alcătuiesc, zise murmurul, au o anume așezare, o coeziune care le ține strînse laolaltă.

— Ești un om înțelept...

— O femeie.

— Adevărat? făcu el și parcă simți fîlfîitul de aripi al dorului. Aș vrea să ascult basmul tău, de unde vii și ce cauți. Dar cum te cheamă?

— Vin de departe! zise femeia. De foarte departe, am mers multe milenii pămîntești cu viteza astronavei tale.

— Da, e un basm frumos! răspunse Tium visător. Mai frumos decît al meu.

— Nu e un basm, îi răspunse cu blîndețe vocea.

— Ba da! Sau un vis, e tot una. Și zbori așa, singură...

— Caut oamenii, Tium!

— Toți căutăm... Cum ziceai că te cheamă?

— Nu știu, pămînteanule! Numele meu e ca o undă, șopti femeia nevăzută. Un cod matematic, de netradus în cuvinte...

— Nu, zîmbi el, oamenii trebuie să aibă numele lor. Și pietrele au nume, dar oamenii...

Glasul tăcu mult timp, tăcu toată ziua aceea, deși gîndurile l-au provocat pe rînd, l-au îmbiat cu întrebările lor Numai Tium rămase liniștit, pentru că, nu-i așa?, totul e cu putință în somn.

★

I se urîse, singur din nou. Și-a silit închipuirea să-i aducă imaginea ei sau măcar glasul ființei nevăzute, și totuși nici închipuirea nu-l mai slujea ca de obicei. Era un fel de trezire, căreia i se împotrivi temător, căci și dorul, și gîndurile dispăruseră odată cu visul.

Atunci mîncă, lacom și mult, colindînd, slăbănog și bărbos, cabinele, prin dezordinea lor, căutînd nici el nu știa ce. Astronava părea oprită dincoace de sarabanda stelelor în mișcare.

Se înnoptă — lămpile luminau tot mai slab. Cabina era neprimitoare și rece, ca o casă părăsită. Tium închise ochii, neputincios, și în aceeași clipă îl surprinse o amintire veche, neașteptat de clară printre părerile și umbrele trecutului, ca o lumină. Aproape că simți mirosul rece al ozonului marilor înălțimi; se revedea copilandru, zburînd cu platforma antigravifică, singur, într-o noapte ca asta, prin norii scuturați de furtună, acasă la el, pe Pămînt. Fulgere albe roteau întunericul ca pe un titirez uriaș, lovindu-i marginile fără-ncetare, și o dată cu el se rotea și Tium — costumul său de protecție, croit parcă dintr-o mie de oglinzi,

fulgera el însuşi în toate părţile, încărcat cu electricitate. Băiatul se încleştase de balustrada platformei. Rîdea, sigur de sine, în ploaia sălbatică, înfiorat de plăcere, încrezător şi teribil ca toţi adolescenţii, stăpîn al furtunii. Norii halucinanţi i se aşterneau la picioare, valuri superbe într-un ocean nemaiîntîlnit...

Tresări. Lămpile se stinseseră cu totul, începuse noaptea convenţională a astronavei. Dar el fremăta, aţîţat, muşchii amorţiţi îi zvîcneau sub piele, ca atunci, în furtună...

Tium se ridică, se azvîrli în picioare, adulmecînd ca un lup tînăr aerul împrejur, şi simţea apăsarea de cuşcă a astronavei.

— Întoarce-te! îl ispiti un glas, răsunînd parcă pretutindeni. Întoarce-te la tine pe Pămînt.

Tium ascultă şi, încremenit, iscodi doar cu ochii pustietatea.

— Unde eşti? mormăi el. Unde te-ascunzi, cu vrăjile tale?

— De ce nu vrei să te-ntorci pe Pămînt?

— Pentru că l-am uitat! strigă el. Nu există Pămîntul.

— Ba din pricina ei... spuse glasul domol.

Atunci vraja se rupse.

Tium îşi ridică privirile, muncit de nedumerire, şi totul se prăbuşea împrejurul lui; norii turbaţi, şi fulgerele, şi ploaia se mistuiră în lucirea mată, indiferentă a pereţilor de metal. Tium nu mai simţi degradările — se clătina iar, pe jumătate adormit, aiurînd, în căutarea unor ochi, albaştri ca un miraj.

— Ea a murit... murmură el în întuneric. Femeia nevăzută nu-i răspunse. Tu nu ştii că-i moartă? Nu vezi că astronava mea stricată...

— Şi dacă te-ai putea întoarce, Tium? întrebă glasul, cu un tremur uşor.

— Cum să pot?

— Eu, care plutesc în toată nava, i-am cercetat motoarele. Comenzile lor sînt blocate, atît. E aşa de uşor să pătrund în reactoare...

— Crezi că asta ajunge? întrebă el încet.

— Prea curînd ţi-ai uitat Pămîntul, Tium!

— M-am chinuit să-l uit. E mai bine dacă, oricum, nu mă-ntorc. La-nceput aş fi dat totul pentru întoarcere, dar nu era posibilă; şi-atunci mi-am zis că, de fapt, nu vreau să mă-ntorc. Mi-am zis ani în şir că, de fapt, nu vreau, pînă am început să cred măcar puţin — altfel, înfrînt, cum mai trăiam atît amar de vreme? Cei care zboară singuri înţeleg: pesemne tu nu eşti singură la voi pe navă. Dacă ai, într-adevăr, o navă...

— Am! îi răspunse glasul de femeie. Deşi termenul dat de tine e impropriu.

— Şi cu ce zbori? surîse el trist şi parcă gîndindu-se aiurea.

— Nava mea e numai un uriaş rezervor de energie, o energie concentrată, pe care noi o numim fundamentală şi cu ajutorul

cărcia mă deplasez și mă hrănesc. Femeia nevăzută vorbea cu multă băgare de seamă. De ce te miri ? În forma dispersată de acum, organismul meu poate prelua direct energia fundamentală, care-mi intreține fluxul vital.

Tium bijbii prin beznă și aprinse lampa albastră, de seară. Ochii il dureau ; ii inchise pe jumătate și privi imprejur, prin razele slabe, așteptindu-se să-și vadă ciudatul oaspe.

— Și cind toată energia s-a consumat ? De unde iei alta ?

— De la oricare stea...

— Și, cum adică, iți poți conduce nava incotro vrei ? Ai aparate de măsură și comandă ?

— De ce simplifici ? ii reproșă femeia nevăzută. De ce raportezi totul la experiența ta de pămintean ?

— Nu cunosc alta ! se posomori el. Vreau să aflu dacă tot mai visez. Spune, cum iți conduci nava ?

— E complicat, Tium ! În esență, am organe de simț și simțuri noi, create special pentru zbor și adaptate formei mele de acum.

— Formei de-acum ? O spui a doua oară. Mai ai și altă formă ?

— Da. Acasă la noi, pe planetă. Acolo mă preschimb, revin la corpul meu obișnuit, comparabil cu al vostru, al pămintenilor.

— Ce noapte lungă ! spuse Tium, fără nici o legătură. Cred, uneori, că am visat de la-nceput de tot ; ori poate abia de-acum inainte visez ?

— Ce nu-nțelegi ?

— Multe...

Își mușcă buzele, ingindurat. Era atita liniște, ca intr-o adevărată noapte păminteană, incit se auzea distinct vuietul depărtat din camerele de reacție ale motoarelor.

— Mi-e greu să te conving, Tium !

— Nu-mi inchipui la ce vă folosește prefacerea corpului în unde... La ce bun atitea complicații ?

— De fapt, totul se simplifică... Știi, Tium, ce libertate de mișcare avem astfel, adaptați dimensiunilor incomensurabile ale Cosmosului ? Zburăm de mii de ori mai iute decit lumina, trecem nevătămați chiar prin cromosfera marilor stele. Îți inchipui ?

— Nu pot ! zise Tium brusc. Eu zbor intr-o navă greoaie și inceată, la discreția defecțiunilor de tot felul.

— Dar tu experimentezi prima navă supraluminică a pămintenilor !

— Știai ? se arătă el surprins.

— Ți-am citit jurnalul expediției, Tium ! Vă intorceați pe Pămint, după efectuarea cu succes a probelor, cind s-a produs avaria aceea. Ea, soția ta...

— Spune-mi ! Tu știi tot. Ea e moartă ? Am văzut, avaria a blocat comenzile, le-a distrus definitiv. Motoarele lucrează accelerate la limită. Astea le-am văzut, dar ce face ea ? Unde-i ?

— Poate că visezi, pămînteanule!...

Tium dădea ocol prin ceața lămpii albastre. Căuta porumbelul docului, cu o durere nelămurită și-o nostalgie după ceva, nici lui prea limpede.

— Lasă-mă să te chem intr-un fel, să-ți dau un nume, măcar pentru noaptea asta fără margini! ii spuse ciudatei lui prietene. Am să-ți zic Ao, vrei? E un nume de pămînteană...

— Vreau...

— Cînd mă voi trezi, Ao, am să povestesc despre tine, visul cel mai frumos al nopții. Poate mă voi trezi în curînd, sînt destul de tînăr ca să-mi birui somnul nefiresc. Ao!

— Spune, Tium!

— Ao, cîteodată mi se pare că nici nu dorm, știi? șopti el, ca o taină. Atunci mă cuprind deznădejdea și frica; parcă n-aș zbura spre Pămînt, parcă, într-adevăr, nava mi-ar fi avariată și ea ar fi murit. Dar nu ține mult și simt din nou cum mă scufund în vis. Îmi aud gîndurile, vorbind de mine ca de un străin, o văd pe ea.

— O vezi?

— Așa ca în vis. Și mi-e dor...

— Înseamnă, într-adevăr, că visezi...

— Ciudat însă că somnul nu se mai termină. Îmi închipui că au trecut peste douăzeci de ani de cînd dorm. Numai pe tine nu te văd. Nu poți reveni la forma ta veche, pe care spui că o aveai acasă? Aș vrea să te visez, dar dacă nu-ți cunosc înfățișarea...

— E greu ce-mi ceri. Chiar dacă aș avea aparatura necesară reintegrării — și nava ta are destul material pentru asta în rezervele ei —, tot nu e posibilă transformarea, fiindcă mediul tău de viață pentru mine este toxic... Dar, Tium, nu-ți mai dorești Pămîntul?

— Pămîntul era ea. Împreună cu ea am coborît pe 17 planete. Ne era dor de casă, dintr-o dată simțeam gustul sărat al mării și-atunci ne grăbeam spre Pămînt. Dar pînă la-ntoarcere ea aducea în cabine Pămîntul, tot ce e mai frumos și mai limpede în lumea asta. Ea a fost pădurea și cerul...

— Mult o mai iubești!

— Au trecut douăzeci de ani de cînd Pămîntul, ea nu mai există. Unde să mă-ntorc? După accident s-au îngrămădit numai absurdități, dincolo de puterea mea de înțelegere. Moartea este firească doar dacă reușești s-o înțelegi, altfel n-am cum s-o cred și nici unul dintre noi n-o crede.

Tium scotoci îndelung prin casetele bibliotecii și scoase o cutie cu pastile multicolore, în ambalaje străvezii de plastic. Luă una, îi rupse ambalajul, o amestecă, într-un pahar, cu apă și bău încet.

— Ce faci? se alarmă Ao. Înghiți alcool!?

— E un obicei vechi al pămîntenilor. Uneori nu mă pot stăpîni... Cum ai ghicit ce beau?

— Doar mă aflu în corpul tău. Te privesc și te simt dinăuntru.

— Știu.

Lampa albastră își răspîndea razele ca o ceață. Tium înghiți ultimele picături din pahar, apoi i se făcu iarăși foame. Își închipuia stelele de pe cerul natal, rotindu-se în noaptea terestră, luna peste oceanul cîmpiei, peste pădurile dormind neclintite, ca un mare arhipelag. Era neliniștit.

— Aș vrea să le simt, să le văd ! zise el. Altfel nu mai deosebesc închipuirile și visele. Și tu, Ao, ai să dispari... în zori, după somn ; dar atunci am s-o găsesc oare pe ea sau din nou deznădejdea ? Să mă-ntorc ? Și dacă-i numai vis ? Mă voi trezi și iar am să rămîn rătăcitor, la-ntîmplare.

— Cînd te trezești toate sînt altfel, Tium ! răspunse Ao.

— Greutatea e să aștepți. Mi-e dor de ea...

— Ți-e dor. N-ai mai văzut-o de la accident. Tu spui că-i mult de-atunci.

— Mult...

Tium se ridică brusc. Îl cuprinsese o agitație inexplicabilă, dureroasă, după imensa letargie din timpul somnului. Tremura vizibil și încerca instinctiv să se apuce de mobile, ca să se stăpînească. Amintirea catastrofei devenise atît de vie, ca însăși realitatea.

— De ce ?... îngăimă el, clătinîndu-se.

Își prinse capul în palme, parcă să și-l smulgă. Apoi căzu, se zvîrcoli îndelung, spuse ceva nedeslușit și iar se zvîrcoli, neputincios și penibil, ca o reptilă.

. . . .

Își puseseră costumele de zbor. Amîndoi. O trimisese pe ea în afara navei, să cerceteze stricăciunile. El se pregătise să intre la motoare. Acolo era un infern. Cele 6 000 de grade, temperatura de reacție a cîmpului propulsor înroșise conductorii. Verifică semnalizatoarele. Nu indicau nici o defecțiune. Își pierdu încrederea în ele și începu să verifice singur... un sfert, o treime din aparatură... Totul părea normal.

Ieși cu un ultim efort. Știu că o să leșine. Atunci o întrezări prin hublou. Zîmbea.

„De ce ? se întrebă. Poate ca să-mi dea curaj..."

Ochii i se întunecau periodic. Simțea că se pregătește ceva năprasnic, instinctul său, ascuțit la culme, ca al unei fiare, îi prevestea primejdia.

Leșină. Cît a stat amorțit în leșin dacă el și-a închipuit că trec două decenii ? Gîndurile nu-i mai dădeau tîrcoale, nici dorul nu mai zbura, porumbel alb, iar ochii albaștri se ascunseseră.

— Tium, iar ai întrecut măsura ! răsună deodată vocea ei.

— Mmm ! scînci el, trezindu-se cu un șoc, simțind cum se liniștește. Ce... ce-i afară ?

— Absolut nimic!

— Tu... gindăcelule! șopti el. Ești foarte sigură?

— Foarte, foarte! intări ea. Haide, stai liniștit, să-ți scot costumul.

— O... știi... murmură el somnolent. Credeam...

— A fost o undă care ne-a interceptat, perturbind indicatoarele. Atita, Tium! Înghite acum asta și dormi.

Se trezi odihnit. Se trezise, intr-adevăr, fără putință de indoială. Îi trebui mult pină reuși să-și amintească. Alarma aceea falsă, pe urmă inceputul de leșin... Adică nu, leșinase cu adevărat ori avusese un coșmar. Se făcea — așa-i? —, se făcea că soția lui...

Cineva se mișcă lîngă el, in dreapta. Ea. Dormea cu fața pe mina lui, cu părul negru, lucios, risipit pe pernă. Și se mișca în somn. Întotdeauna se mișca ca in somn.

— Ce bine că ești aici! Ce bine! strigă atunci înfrigurat, stringind-o la piept pină i se tăie răsuflarea.

— Hm! se împotrivi ea. Ai visat iar vreo bazaconie?

Și se lipi de el, ascunzindu-și fața intre gitul și umărul lui, cu intenția să mai doarmă.

— Ba nu vreau să dormi! porunci el și se ridică în cot, îi întoarse fața in sus și o privi.

— Tium! șopti ea moale, cu ochii tot închiși. Tium! și il mîngîie.

El se lăsă să cadă inapoi și pentru prima oară își aminti, nostalgic, Pămintul. Ea se întoarse și-l sărută, deschizindu-și, în fine, ochii, lăsîndu-l să vadă două imense valuri de mare înaintea răsăritului. Îl mingiia mereu, netezindu-i părul cu palmele mici.

...Și toată vremea, amețit, înduioșat, el îi privi ochii, prin care treceau umbre fugare, ca pescărușii; îi strînse plin de grijă suflarea ciudat de liniștită, cu miros de floare...

— Ești tu, cea dintotdeauna!? șopti, ca să se convingă că n-a visat. Ochii tăi albaștri...

Dar nu, era aici, vie și caldă, ca amintirea.

— Și-acum, ce va mai fi?

I se părea că aude foșnetul vîntului in brazi și un țipăt alarmat de lăstun.

— Acum luăm dejunul! spuse ea simplu; se ridică, învăluindu-l cu priviri limpezi, ca apele, surise, parcă din altă lume, și deschise ușa spre baie. Nu vii?

Tium cobori și el, neașteptat de sprinten. Privi indicatoarele din cabină — astronava gonea spre Pămint. Se uită fugarnic și în oglindă: un tinăr zvelt, cu păr castaniu; trăsăturile lui vechi, dintotdeauna.

Își scoaseră veșmintele cu gesturi încete, intrate în obișnuință. Susurul dușului... În întunericul de sub pleoape el asculta freamătul unei mulțimi de oameni strînși la o sărbătoare.

— Ajunge, ajunge! fugi ca de sub cascada de stropi. Mi-e foame!

O zi ca altele, obişnuită pînă la banal. Fermecătoare.

— Ce mîncăm azi? întrebă el, rezemat de porţelanul peretelui.

— Azi e ziua noastră de vegetarieni, ai uitat?

Adevărat, uitase. Prin uşa deschisă răzbătea foşnetul tunicii. Şi-o imagină cum se îmbracă, zburlindu-şi, ca întotdeauna, părul. Cînd terminase şi el, dejunul aburea pe masă. Legumele, printre bucăţi de gheaţă, se brumaseră.

— Mănîncă, Tium! La ce te uiţi?

— Trebuie să-mi aduc aminte. Nu ştiu...

Mesteca mult, cu poftă şi totuşi suferea, în mod cert, de înstrăinare. Cînd terminară masa, cotrobăi din nou în bibliotecă, scoase cutia cu pastile şi văzu un ambalaj de plastic, gol, aruncat înăuntru. Îl răsuci între degete tăcut.

— Iarăşi bei! îl dojeni ea, intrînd cu ceştile mari în care aburea cafeaua.

— Numai puţin! E un obicei vechi, ştii bine! răspunse Tium, dîndu-şi seama că mai spusese, cîndva, cuvinte asemănătoare.

— Ce e, te-ai necăjit! zise ea, atentă. Arăţi schimbat!

— Am avut un vis lung...

Ascultă muzică şi se plimbă prin toată nava. În pasajul uneia dintre cabinele-ecluză apăruse o trapă, care înainte nu exista. Trapa era blocată, însă prin fereastra ei Tium văzu un aparat sau mai multe, foarte complicate, şi ele inexistente pînă acum. Se gîndi cît efort a cerut construcţia lor, cîte cunoştinţe şi pricepere.

Ieşi din astronavă. Pata verde de pe blindaj dispăruse. El căută insistent să descopere conturuiile unei a doua nave, dar spaţiul dimprejur părea pustiu.

Se întoarse; ea îl aştepta liniştită.

Tium începu să lucreze, revăzînd notele din jurnalul de bord, completîndu-le cu noii parametri ai traiectoriei. Uneori se oprea cu ochii închişi, parcă adormit. Trecu amiaza, veni ceasul tihnit, visător şi nostalgic dinaintea amurgului. Aparatele de proiecţie desfăşurau dincolo de hublouri imagini familiare — soarele cobora spre fumul zării şi raze sîngerii, strecurate prin perdele de purpură, cădeau pe roşul carmin al unor trandafiri, într-o glastră. Departe, la marginea soarelui, un singur munte semeţ plutea, aerian, peste ceaţa mereu mişcătoare din asfinţit, ca o simplă părere. Tium privi mult, rezemat de geam, pînă licări în creştetul cerului minunatul Luceafăr. Atunci răsunară atingerile unor paşi şi ea îi îmbrăţişă umărul.

— Lumea ta! murmură fascinată.

El se întoarse, îi luă faţa în palme şi o strînse la umărul său.

— Hai pe Pămînt, cu mine! îi şopti.

— Tium! se desprinse ea şi-l privi lung. Ai visat, dragul meu!

— Vino cu mine! spuse el și ochii i se umeziră. Acum doar ești pămînteană. Întinse mîna și iar o mîngîie, cu sfială.

— Nu pentru mult timp.

— Dar, Ao, dacă poți să te transformi...

Ao zîmbi, și Tium se întrerupse.

— Am avut de furcă pînă v-am descifrat codul biologic! zîmbi ea și mai tare. Și aparatul de reintegrare ce bătaie de cap mi-a dat pînă l-am construit!

— Ao, spuse Tium alarmat, să nu pleci! Nu pleca, nu acuma!

— Crezi că eu am să pot fi vreodată ca? întrebă Ao tristă.

— Nu asta! se necăji el. Dar legătura noastră de la creier la creier se mai păstrează încă, și uite...

— Nu se mai păstrează nimic, Tium! îl întrerupse ea, rostind cuvintele cu oarecare greutate, totuși cu un fel de încîntare. E o copilărie!

— Nu-i bine să pleci! se încăpățînă el.

— Te așteaptă Pămîntul, Tium! Eu mai trebuie să rămîn, mi-o cere programul de zbor...

Ao se retrase cu spatele pînă la trapa dinspre cabinele-ecluză.

— N-ai să mă uiți?! zise Tium, cu gustul amar și dulce al înțelegerilor de pe urmă.

— Numai dacă ai să uiți tu singur! șopti ea, apoi se crispă lîngă trapă. Sărută-mă, Tium, pămînteanule!

El își lipi de ochii ei buzele fierbinți și uscate, parcă să-și potolească în albastrul lor o sete mistuitoare. Ao se smulse cu un efort.

— Să nu mă urmezi! Am să mă prefac din nou în rază, laolaltă cu aparatul. Îmi pare rău, ți-am consumat la construirea lui toată rezerva de metal din navă. Iartă-mă!

Ultimul cuvînt îl spuse de dincolo de trapa închisă.

Încercă să pășească, dreaptă, pînă la tabloul de comandă aflat tocmai în fundul încăperii, dar căzu curînd și se tîrî spre el, neputincioasă. Apăsă pe singurul buton și aproape imediat containerul care-i adăpostea, pe ea și reintegratorul, ieși prin camera-ecluză, împins de motorul său rachetă.

Ao ar fi vrut să-și privească tovarășii de drum, dar ei erau alcătuiți din unde, invizibile acum ochilor ei albaștri, pămînteni. Vedea numai astronava lui Tium, depărtîndu-se vertiginos. Ar fi vrut măcar să-și amintească de cei lîngă care plecase odinioară și care aveau să zboare mai departe fără ea, spre planetele locuite. Dar își amintea numai chipul lui Tium, așa cum îl lăsase, nedumerit și trist, acolo, lîngă trapă.

Și în clipa aceea Ao muri, înainte să-și dea seama că moare, pentru că toată uriașa energie a corpului ei se consumase în această singură zi, hrănindu-i organismul cel nou. Muri — poate doar aparent; poate că de fapt zbura, alături de Tium, către o nouă integrare în veșnicul circuit al materiei.

VIOREL BURLACU

alo, poliţia? arestaţi raza albastră

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Fizicianul Richard Stone, celebrul descoperitor al elementului numit stonit, e pe cale să sintetizeze uraniul cu ajutorul prestigioasei lui raze albastre omega. La experienţa decisivă urmează să ia parte şi sir Lloyd Stephenson, preşedintele concernului „Mondial Uranium". Acesta însă este capturat de nişte necunoscuţi; unul dintre ei, folosindu-se de cartea de vizită a financiarului, pătrunde în laboratorul savantului pe care încearcă să-l răpească; o scurtă luptă; dereglarea razei albastre provoacă o explozie: un trup zboară pe fereastră, altul rămîne neînsufleţit pe podea.

Poliţia primeşte un mesaj ciudat din partea Camelyei Stone, fiica savantului: „Alo, poliţia? Arestaţi raza albastră!"

La locul atentatului sosesc comisarul Wim, detectivul Green şi sergentul Max.

Autorul din umbră al tuturor maşinaţiilor urzite împotriva lui Stone este Elvis Rowen, patronul firmei „National Uranium"; se pare însă că tînărul ziarist George Verban a dat de un fir. Dar Rowen nu rămîne inactiv...

Mergînd fiecare pe altă pistă, poliţiştii şi ziaristul fac cunoştinţă cu necontenitele surprize ale vilei Stone.

Vedeta rapidă pe bordul căreia Rowen se îndreaptă spre o insulă misterioasă pescuieşte trupul narcotizat al lui Stephenson.

La comisariat se prezintă Camely Stone alarmată de răpirea tatălui ei; ea neagă însă faptul că ar fi cerut telefonic ajutorul poliţiei. Între timp la vilă, altă Camely Stone îşi recunoaşte în cadavrul din laborator tatăl, dar dispare în momentul în care Green îşi dă seama că mortul nu este doctorul Richard Stone.

(URMARE DIN NUMARUL TRECUT)

20

Cu sufletul la gură şi plin de planuri măreţe, comisarul Wim dă buzna în sediul comisariatului. Intrînd în biroul său, îşi ia un aer voit liniştit, deşi gîfîie, şi ordonă să-i fie adusă arestata. Imediat este introdusă o femeie blondă, cu părul tăiat scurt, îmbrăcată într-o rochie de sea-

ră, care-i scoate în relief frumusețea fără cusur a trupului. Involuntar, Wim dă să se ridice politicos, dar își aduce aminte la vreme că e comisar, mai ales că o vede pe fată strîmbînd disprețuitor din nas. O poftește totuși să ia loc pe unul dintre fotoliile din fața biroului său și, înjurînd în gînd lavanda ambrată, deschide larg toate ferestrele.

— Hm ! zice el, confecționîndu-și o privire severă.

— O să mă plîng superiorilor dumitale de felul cum am fost tratată, izbucnește revoltată arestata. Eu am venit aici să reclam ceva și mă aflu în situația unui răufăcător.

„E tare, gîndește comisarul, foarte tare. Are și cearcăne de ai zice că suferă al naibii".

— Numele ! rostește el dur și oficial.

— Camely Stone..., dar nu văd rostul acestui interogatoriu.

— Profesiunea ? continuă imperturbabil Wim.

— Fiziciană..., termin anul acesta Institutul de fizică nucleară.

— Oh ! exclamă comisarul, sîntem în problemă, cum s-ar zice. Și ce vă aduce la noi ? mai întreabă, apăsînd ritmic pe un buton de sub birou. Era un mecanism simplu de morse prin care putea oricînd să dea dispoziții brigăzii de cercetări. Acum ordona să se ceară de urgență de la rectorul institutului toate informațiile referitoare la Camely Stone.

— Nu-nțeleg despre ce problemă este vorba ? spune enervată aceea care se dă drept fiica lui Stone. M-am adresat poliției nu pentru o problemă profesională, ci pentru tata. I s-a întîmplat ceva... A plecat cu un avion spre nord fără să mă anunțe. Bănuiesc că a fost răpit.

— Oho-ho ! Răpit ? Nu cumva citești prea multe romane polițiste ?... Și de unde știi că-i vorba de-o răpire ? întreabă Wim, apropiindu-se iritat.

— Fiindcă-mi apare la fiecare sfert de oră..., spune revoltată fata, ducîndu-și discret batista la nas.

— Aha, apaare ! rîde nervos Wim. Și unde-ți apare, mă rog..., tăticu' la fiecare sfert de oră ?

— Pe ceas, domnule agent...

— Pe ce ? sare ca ars comisarul. Te sfătuiesc, fetițo, să nu-ți bați joc de mine și nu uita unde te afli. Auzi vorbă ! Pe ceas !

— Da, pe acest ceas. Uitați-vă ! E vorba de un televizor portativ.

Fata se ridică, își scoate ceasul-brățară și-l întinde comisarului. Acesta se uită curios la el, dar, în afară de faptul că merge cu zece minute în urmă, nu vede nimic deosebit.

— Deci pe acest ceas apare domnul Stone..., spune sarcastic Wim ; amuzat și necrezînd o iotă din spusele arestatei, Wim trage de remontoar ca să potrivească ceasul după al său. Fata strigă înspăimîntată :

— Nu, nu trageți..., e pericol...

O explozie cutremură casa. Lumina se stinge, un întuneric de nepătruns se așterne în odaie. Cu mîinile arzînd, comisarul aprinde lampa de birou. În

fața lui nu mai e nimeni. Ușa de la coridor e întredeschisă. Se repede într-acolo, urlînd :

— Alarmă ! Brigada volantă, adunarea ! La punctul cinci !

După un minut, Wim, cu mîinile bandajate, se găsește în curtea comisariatului. Cele patru automobile ale brigăzii pornesc în viteză pe șoseaua care duce în afara orașului spre vila Stone, de unde Wim abia venise. Înaintea lor se depărtează încet luminile roșii ale unui vehicul.

— După ea ! răcnește Wim. După ea !

— Nu pot, strigă uluit șoferul, gonește cu 300 kilometri pe oră...

— Nu mă interesează ! Mai repede, mai repede !

Cele patru mașini gonesc nebunește pe șosea, dar curînd farurile din față dispar în noapte.

— Dobitoc am fost ! M-a dus ca pe un copil.. Mai întîi au vrut să mă-ndepărteze de vilă, iar apoi să mă asasineze. Și-au greșit însă socotelile. Chiar cu mîinile astea bandajate am să le pun cătușele și mai ales acestei maimuțe blonde care a reușit să mă înbrobodească. Ah ! Aici e vorba de o bandă bine organizată... Pun eu însă mîna pe ea, n-avea nici o grijă ! își asigură Wim interlocutorul nevăzut.

După cîteva minute, mașinile opresc la vila Stone tocmai cînd pe cerul înstelat silueta a două elicoptere zboară spre nord.

— Alarmă ! urlă comisarul, ne scapă păsările. Mitralierele în poziție... Foc !

Ca o cățea furioasă, o mitralieră prinde să tragă după primul elicopter, fără nici un efect practic, și imediat își întoarce gura spre cel de-al doilea, care începuse și el să capete înălțime.

Un „ura !" izbucnește din pieptul comisarului. Aparatul fusese atins, și acum cădea vertiginos undeva, în spatele vilei.

— Înconjurați locul aterizării, ordonă Wim. Nici unul să nu ne scape.

21

Cuvintele detectivului sînt ca o lovitură de măciucă pentru bietul Verban.

— Dar... al... cui e trupul atunci ? bîiguie el.

— Habar n-am, dar voi afla. Cert e că ai făcut o greșeală enormă lăsînd-o pe fată să plece.

— Doamne, spune ziaristul rîzînd amar, de unde să fi știut ? Și cînd te gîndești că ajunsesem aproape s-o îndrăgesc ! Nu te-nșeli, domnule Green ?

— Nu. Altminteri de ce ne-ar fi mințit ? De ce-ar fi șters-o, lăsîndu-ne închiși aici ca într-o cursă ?

— Pentru mine drumul e deschis, strigă ziaristul. Așază-te în fotoliul acesta, lîngă mine. Repede ! Cei doi se ghemuiesc în grabă în același fotoliu. Verban își lasă capul pe spate și comandă : Vreau să fac plajă !

Fotoliul începe să urce încet, parcă prea încet pentru graba pe care o simt cei doi.

— Ce se-ntîmplă ? întreabă Green.

— Am repetat cuvintele pe care le-a rostit ea cînd a plecat să se schimbe, răspunde Verban. Probabil că e un cod secret.

Viteza se mărește. Fotoliul străbate plafonul, pătrunde în sufragerie, cotește la dreapta, trece printr-un zid, apoi printr-o sală de mineralogie, de unde urcă din nou. Ajunge la o terasă enormă, plină în parte cu nisip foarte fin. Cu un zgomot asurzitor un elicopter tocmai își ia zborul de pe platformă și pornește cu viteză spre nord. Din carlingă, fata le face cu mîna un semn ironic. Green și Verban sar imediat din fotoliu.

— Uite, acolo, mai văd unul, strigă detectivul și o ia la fugă spre partea dinspre lac a terasei. Curînd, amîndoi, instalați într-un al doilea elicopter, pornesc motorul și se iau după fată. În aceeași clipă însă, pe șosea stopează patru mașini. Farurile sînt stinse în grabă și o duzină de oameni se răsfiră în trăgători pe lîngă gardul vi-

lei. O mitralieră începe să țăcăne. Elicopterul celor doi luase înălțime, dar două din paletele elicei sînt retezate de ploaia de gloanțe și de la circa 300 de metri aparatul se prăbușește spre pămînt.

22

De o jumătate de oră Max zboară cu o viteză enormă pe urma avionului suspect. La început cursa se desfășoară fără nici un istoric, dar de la o vreme reactorul caută să scape de sub supravegherea sergentului, executînd o serie de mișcări aproape acrobatice. Max însă reușește de fiecare dată să nu-și piardă din ochi „vînatul". El nu-și dă încă seama că micul turbopropulsor în care se află este pilotat automat, misiunea lui fiind să urmeze întocmai zborul reactorului. Manevrele sergentului coincid cu programul imprimat aparatelor de bord. La început Max se

şi miră de promptitudinea cu care reacţionează avionul său. Acum este deasupra celuilalt aparat, lansind cîteva semnale luminoase, care se vor tot atîtea somaţii ; nu sînt luate în seamă. Enervat, sergentul reduce înălţimea şi conectează reflectorul de sub planul drept. Snopul de lumină prinde într-o pată galbenă avionul urmărit : Max rămîne stupefiat. Carlinga e goală. Să fie vorba de un aparat fără pilot ?

Max stinge brusc reflectorul. Înaintea lor apăruseră luminile altui avion. Ca la o comandă, reactorul îşi încetineşte iuţeala. Max decelerează. Curiozitatea i se aţiţase la maximum. Acum îşi dă seama că avionul de sub el se ţine după un trimotor mare, greoi.

Zborul continuă, de data asta cei doi bolizi supersonici trebuind să folosească viteza mai redusă a trimotorului. De-abia acum are timp sergentul să se uite atent prin carlingă. Se găseşte într-o aeronavă modernă, cu o singură manşă, care acţionează toate comenzile de zbor. În stinga e un mic difuzor, iar în dreapta un ecran. Sergentul răsuceşte butonul difuzorului, şi o muzică plăcută inundă carlinga ; apoi apasă claviatura televizorului ; pe ecran, imaginea celor două avioane din faţă apare atît de clară de parcă totul s-ar petrece în plină zi. Max aruncă o privire prin geamul carlingii : afară este încă beznă. Goana se desfăşoară monoton. Deodată pe ecran se iveşte un punct minuscul. „O insulă !" — constată uimit sergentul. Cîteva semnale luminoase clipesc de departe. Trimotorul le răspunde : în aceeaşi clipă, aparatul fără pilot se repede spre namila de oţel, săgetînd-o cu un şir de trasoare. Avionul atacat caută să scape, ripostînd cu o ploaie continuă de foc. Gloanţele însă ricoşează scînteind de pe corpul reactorului care îşi ţinteşte adversarul cu un fascicul de raze.

Trimotorul se prăbuşeşte cuprins de o jerbă de flăcări. Imediat ciupercile a trei paraşute se desfac, căzînd încet spre pămînt. În clipa următoare, reactorul se strecoară sub una dintre ele, rămîne parcă imobilizat, carlinga se deschide şi paraşutatul e prins înăuntru. Apoi chepengul sare la loc, tăind sforile paraşutei. Celelalte două paraşute ating solul, iar oamenii, degajîndu-şi in grabă chingile, o iau la goană spre o clădire ascunsă în parte de un brîu de pomi.

Sergentul, care fusese martorul halucinantei bătălii aeriene, porneşte în urmărirea reactorului. Acesta însă pare că se izbeşte de un zid. Face un ocol brusc, vrînd să fugă în direcţia opusă, dar după cîţiva zeci de metri se ciocneşte din nou de ceva. Max se apropie şi el, trecind pe deasupra insulei. O lovitură neaşteptată îl proiectează înapoi, de parcă un resort nevăzut i-ar fi respins aparatul. Trăgînd instinctiv de manşă, Max îşi redresează turbopropulsorul şi priveşte spre uscat, unde reactorul încearcă zadarnic să ia altitudine. Chiar

și sus, sus de tot, se izbește de ceva, fiind silit să coboare. Max nu înțelege nici acum nimic. Ce obstacol îi se pune mereu în cale ? Sergentul își ridică ochii de pe ecranul televizorului : bezna de afară i se pare mai puternică, dar cînd se obișnuiește cu întunericul Max descoperă și explicația enigmei : un perete de raze albastre, ca o colivie transparentă, se boltește deasupra insulei. Înăuntrul cupolei, totul e luminos ; cîțiva oameni urmăresc zborul reactorului, care se lovește ca un bondar de pereții paharului în care a fost prins. Avionul se mai rotește de cîteva ori, apoi, renunțînd la jocul acesta fără ieșire, pierde din înălțime și aterizează.

Max privește iar prin televizor, împingînd teleobiectivul la maximum. Jos, pe insulă, reactorul se oprise. Mai multe siluete se reped spre el. Un om voluminos se urcă și deschide carlinga. Cu toții rămîn stupefiați. Nici Max nu e mai puțin mirat, deoarece în reactor nu mai e nimeni. Cum de a fost posibil să dispară trupul pescuit din văzduh ? Uluiți de misterul acesta de nepătruns, cei de pe insulă pornesc gesticulînd spre grupul de pomi care maschează clădirea. În luminiș totul rămîne liniștit. Max vrea să ia înălțime, dar pentru prima oară aparatul nu răspunde la comenzi și coboară aproape de nivelul apei. Ca la un semnal misterios, planurile turbopropulsorului său se trag ușor înapoi și dedesubt apar tălpile unui veritabil hidroavion, care amerizează. De-abia acum sergentul constată că pînă atunci pilotase cu conștiinciozitate un aparat teleghidat și, zîmbind, se lasă în voia soartei. Printr-un spațiu detectat de pilotul cibernetic, nava lui Max alunecă pe valuri și acostează cuminte. Carlinga se rabate și sergentul descinde pe un loc ferit, la umbra deasă a pomilor.

Printre tulpinile subțiri se vede luminișul. În mijloc, micul reactor pare o pasăre argintie, împăiată. Max vrea să se convingă cu ochii săi de misterioasa dispariție, dar un grup de oameni năvălesc în luminiș. Răscolesc încă o dată aparatul și, înjurînd de mama focului în mai multe limbi și dialecte, se înapoiază în clădire.

Luminile de pe uscat se sting și peste tot se așterne haina neagră a nopții. Tîrîndu-se, sergentul ajunge acum lîngă aparatul pe care luna așezase o pojghiță ca de gheață. În clipa cînd Max vrea să se ridice, o trapă se deschide lateral. Polițistul se face una cu pămîntul. Cele două scaune se trag într-o parte și se ivește trupul unui bărbat. Cu luare-aminte se dă jos, apoi se topește în întuneric. Ca o umbră, Max se ia după el. După cîțiva pași, urmăritul se oprește brusc și aproape se ciocnește de sergent.

— De ce mă urmărești ? rostește domol necunoscutul, fără a se întoarce. O rază de lună pătrunsă prin desișul foșnitor îi luminează profilul. De-abia acum observă Max că omul este îmbrăcat cu un halat albastru.

— De ce taci ? Te-am întrebat de ce mă urmărești ? Dumneata doar nu ești de aici. Nu ești cu ei.

Omul se întoarce spre sergent și, privindu-l, pufnește în rîs. Max întreabă înciudat :

— De ce rîdeți ? Ce este hazliu în afacerea asta încurcată ?

— Rîd din pricina apariției dumitale caraghioase... Și, observînd figura perplexă a sergentului, omul adaugă : Mi-ai luat cea mai bună cămașă de noapte pe care o aveam.

Max își dă, în sfîrșit, seama de situație și, privindu-se, pufnește la rîndul său în rîs. Într-adevăr, plecarea lui precipitată pe căile apei îl surprinsese în cămașa pe care i-o dăduse valetul-robot.

— Sau vrei să faci pe stafia?! îl tachinează celălalt.

— Să lăsăm întrebările, rostește glacial sergentul. Poate ar fi mai bine să-mi răspunzi dumneata cine ești.

— Eu ? Ai dreptate, am și uitat să mă recomand. Stone — fizicianul Richard Stone...

Din stînga se aude un zvon de glasuri. Lumina năpădește iarăși poienița. Cei doi se uită îndărăt. Vacarmul se intețește, sergentul vede cum micul reactor începe să ruleze ușor. Max îl urmează pe pretinsul Stone ; ei trec prin desiș, apropiindu-se spre a vedea mai bine luminișul. Cu un zîmbet abia perceptibil în colțul gurii, cel care se recomandase ca fiind celebrul fizician își ațintește privirile asupra avionului. Aparatul se ambalează și deodată pornește spre grupul oamenilor. Aceștia se risipesc în panică. Avionul plutește pe loc. Oamenii se regrupează, dar aparatul se repede iar asupra lor.

Max privește cînd jocul avionului, cînd pe omul de lîngă el, care pare să aibă darul de a hipnotiza un obiect neînsuflețit și care se distrează enorm de spaima celorlalți. Avionul îi fugărește pe rînd sau în grup, apoi se întoarce docil la locul de unde a plecat.

Plictisit parcă de acest joc, necunoscutul îl prinde pe Max de mînă, trăgîndu-l printre pomi. Ajung la un alt luminiș, mai mic. Să nu te sperii, îi spune sergentului, oprindu-se la rădăcina unui pom și aplecînd o creangă. Imediat pămîntul începe să se lase. Cei doi coboară aproape o jumătate de minut în acest ascensor neobișnuit. Deasupra nu se mai vede nimic. Misteriosul lift se oprește în dreptul unui culoar luminat ca ziua. Omul în halat albastru o ia înainte și Max îl urmează ascultător. După cîteva colțuri, drumul este blocat de o ușă de oțel. O răsucire a cîtorva butoane și placa metalică se trage în lături. Iată-i într-o cameră ciudată, ai cărei pereți erau uriașe tablouri de comandă.

Necunoscutul manevrează o pîrghie și pe un ecran apare imaginea celor de sus. Mai sînt încă în jurul aparatului.

— Nemernicii... au crezut că m-au învins... Ei bine, le voi da prilejul să-mi cunoască puterea (și, zicînd acestea, pretin-

sul Stone apasă pe o manetă). Pe ecran apare o imagine ca de coșmar. Uscatul se lasă brusc, iar apa năvălește de pretutindeni. Cuprinși de panică, cei din luminiș își caută salvarea în clădirea din fund, dar aceasta nu se mai vede. Parcă intrase în pămînt.

Max privește ca hipnotizat cum apa tălăzuiește cu furie de jur-împrejur. Singurul loc rămas uscat e luminișul. Acolo oamenii se agită disperați, cățărîndu-se pe reactor. Zorii lăptoși conturează clar peticul de pămînt lins de valurile flămînde. Deodată lumina din sala unde sînt cei doi se înroșește, și bancheta pe care stau se răstoarnă. Amîndoi cad în gol, ca într-o prăpastie fără fund. Un hohot de rîs strident și glacial răsună în urma lor :

— Ha ! Ha ! Ha ! Crapă in fundul mării... Eu sînt stăpîn aici și eu voi fi peste tot. Auzi tu ? Peste tot ! Eu, doctorul Kiyatsu.

După căderea celor doi, în perete se cască o ușă prin care intră un om îmbrăcat într-o salopetă argintie. Rîsul se aude din nou, și mai sălbatic.

23

Deși cu două dintre paletele lui frînte de ploaia de gloanțe, elicopterul nu se prăbușește, ci își desface patru aripi laterale, care îi ajută să planeze ușor pe deasupra păduricii. Green încearcă o manevră și, ascultător, elicopterul aterizează într-un luminiș ; Verban recunoaște imediat locul unde își lăsase la sosire avionul.

— Am avut noroc ! spune ziaristul, sărind din carlingă.

— E formidabil cîte năzdrăvănii a imaginat Stone ăsta ! Dar, st !... Pădurea se însuflețește.

Pînă la ei răzbat glasuri care se apropie, însoțite de zgomotul crengilor trosnind aspru sub tălpi.

— Ce facem ? Vin cei care ne-au doborît...

— Cred că sînt aproape o duzină. O să le cădem în brațe, mai spune detectivul, scoțîndu-și din buzunar revolverul. Ai armă ?

— Am, dar cred că nu va fi nevoie. Undeva, prin apropiere, mi-am lăsat avionul cu care am venit. Uite-l ! Dacă ne grăbim...

La umbra pomilor, Green deslușește conturul zvelt al unei fuzee.

— E-n regulă, rîde detectivul. Ne putem continua zborul...

— Ba nu, pleci numai dumneata și urmărești elicopterul. Eu o să mă duc în vilă. E nevoie să rămînă și aici cineva.

Glasurile urmăritorilor se aud tot mai aproape.

— Dar bine, dacă rămîi te vor prinde. Cum o să scapi de ei ?

— Nu rămîn. Mă agăț de un plan al avionului. Dumneata decolezi cu viteză redusă și tot așa treci peste vilă. Atunci o să sar. Mai repede însă ! Nu mai avem timp de pierdut.

Glasurile se disting tot mai clar. Cîteva siluete se ghicesc printre pomi. Aparatul decolează vertical, o ploaie de gloanțe îl împroșcă, dar el dispare la timp, după coroana copacilor.

24

Elicopterul doborît a căzut undeva, în pădure, dar pînă să ajungă polițiștii acolo fugarii se făcuseră nevăzuți.

Înjurînd de mama focului, Wim nu știe cum să acționeze. Deodată aude un șuierat caracteristic. Comisarul își aduce aminte de luminișul în care văzuse cele două avioane și, în fruntea brigăzii lui, fuge într-acolo. Prea tîrziu ! Fuzeea pornise ușor și, deși polițiștii trag după ea, gloanțele n-o mai ajung. Totuși, Wim întrezărește o siluetă care cade pe acoperișul vilei.

Comisarul se învîrtește cîteva momente buimac, apoi se întoarce întărîtat spre misterioasa clădire. „Tot aici trebuie să caut lămurirea misterului — se resemnează el. Și dacă banditii din avion au scăpat, trebuie să-i salvez pe Green și pe Max, de la care n-am mai primit nici o veste".

După ce ezită între mai multe variante, Wim trage concluzia că pentru a pătrunde în citadela profesorului Stone e necesar s-o ia cu asalt. De aceea ordonă încercuirea vilei și recomandă ca totul să se facă în cea mai perfectă liniște. Nu era exclus ca înăuntru să mai existe cîțiva bandiți. Polițiștii se risipesc pe furiș, împresurînd vila. Acum nici un șoarece nu mai poate trece neobservat. Wim le ordonă în șoaptă agenților săi să escaladeze pereții, ca să pătrundă cu forța prin ferestre, în parterul clădirii.

Polițiștii se cațără pe cornișe, forțează giurgiuvelele ferestrelor, dar, în clipa în care vor să sară înăuntru, o ceață albastră se răspîndește la ferestre, iar o forță stranie îi răstoarnă peste straturile de flori. Repetînd de mai multe ori manevra, polițiștii sînt de fiecare dată dați peste cap. Ca la un semnal, geamurile forțate se închid fantomatic. Comisarul se cutremură în fața acestor contraatacuri mute și este convins că toată clădirea e plină de bandiți.

— În acest caz, strigă îndirjit Wim, trebuie să recurgem la argumente tari.

Își recheamă polițiștii și le ordonă luarea la ochi a ferestrelor. Vor da un asalt armat.

În liniștea nopții, băieții bravului comisar se așază în

trăgători de jur împrejurul vilei, țintind cu armele automate ferestrele întunecate în dreptul cărora stăruie o rămășiță de ceață albăstruie.

— Foc ! răcnește Wim. O ploaie de cioburi cad la temelia vilei. Foc ! A doua rafală pătrunde prin geamurile sparte. Foc ! Foc ! Foc ! Noi salve izbesc clădirea. Vila dispare, înghițită de fumul împușcăturilor amestecat cu aceeași ceață ce pare a crește de undeva din pămînt, de peste tot. Foc ! urlă din nou comisarul, prins de văpaia acestei ciudate lupte. De data asta însă, o ploaie de gloanțe fluieră pe deasupra capetelor. Aha ! strigă Wim. Trag și ei. În sfîrșit, s-au dat de gol ! Foc ! O altă salvă le răspunde. Și încă una! La atac! urlă Wim în culmea furiei. La atac ! Escaladați vila.

Ca un singur om, întreaga brigadă se aruncă înainte. Din ceață le iese în întîmpinare un grup de siluete înarmate și se încinge o luptă acerbă care ține cîteva minute. Fumul îi învăluie pe toți ca un giulgiu sinistru.

Și deodată Wim se dezmeticește.

— Stați ! Opriți ! țipă el deznădăjduit.

Ceața se risipește ca prin farmec. În lumina palidă a lunii se zăresc trupurile celor căzuți. Uluiți, agenții îl privesc pe comisar. Acesta arată spre vilă. Clădirea dispăruse. Polițiștii se luptaseră între ei. Pe jos zac unsprezece răniți ușor și unul grav. Pe locul unde cu cîteva minute înainte se înălța vila se întinde acum un imens pătrat pe pietriș, în mijlocul căruia susură liniștită și parcă ironică o fîntînă arteziană.

25

Întrebuințînd codurile și sistemele de comenzi știute, George Verban, coboară cu fotoliul în marea sală de la parter. La intrarea lui totul se luminează a giorno. Ziaristul sare din neobișnuitul său vehicul, iar acesta își continuă singur drumul. Deodată, în spatele lui, o ușă se dă în lături, și în cadrul ei se ivește silueta suplă a unei tinere. În mîna dreaptă ține un revolver ciudat.

— Sus mîinile ! strigă ea cu glas ferm.

Speriat, Verban se răsucește pe călcîie :

— Camely... adică domnișoara Stone, rostește el stupefiat. Cum ai apărut ? Parcă erai...

Fata se uită țintă la el, nedumerită.

— Cine ești dumneata ? îl întreabă. Cine ești și de unde mă cunoști ?

— Cum, n-ai plecat ? îi răspunde tot cu o întrebare Verban. Și cînd te gîndești că Green a fugit în urmărirea dumitale, adaugă el amuzat și se

îndreaptă spre ea. O flamă minusculă țîșnește din țeava revolverului și ziaristul se simte complet paralizat. Nu mai poate decît să vorbească :

— Dar, domnișoară Camely, ce sînt glumele astea ?

— Văd că ești informat în ceea ce mă privește, dar n-ai să mă amăgești. Cine ești și ce cauți în casa mea la o asemenea oră ? Cum de ai reușit să pătrunzi aici ? Răspunde-mi, că de nu... Un ropot de împușcături o face însă să-și întrerupă fraza și o ploaie de cioburi năvălește în cameră. Fata tresare și, lăsîndu-și pe masă arma cu raza îndreptată spre Verban, se repede în vestiar. Imediat la fereastră apare perdeaua de protecție. De afară se aude o nouă salvă, dar de data asta înăuntru nu pătrunde decît zgomotul.

— Amicii dumitale, desigur, rostește ea dușmănos.

— Domnișoară Camely, dar îți jur... De altfel, acum o jumătate de oră atît eu cît și detectivul Green ți-am povestit tot ce știm...

— Mi-ai povestit ceva mie ? Cred că visezi... sau poate doar încerci să cîștigi timp... Află că acum 15 minute eram încă la poliție, unde m-a arestat un comisar și prost-crescut, și trăsnind a lavandă... O oră m-a ținut imbecilul...

— Atunci înseamnă că detectivul are dreptate...

— Ce detectiv ?

— Detectivul Green, precizează Verban, în timp ce de afară răsună noi salve.

— Dacă mai trag mult așa, murmură fata vădit îngrijorată, se consumă complet rezerva de energie și vila n-o să mai fie izolată. Asediatorii vor intra nestingheriți. Trebuie să ne facem nevăzuți. Dumneata vino cu mine, dar fii atent : orice gest pripit îți aduce paralizarea. Ia-o înainte și mai „amintește-mi" ceva din cele ce mi-ai mai spus acum un ceas. Cine știe, poate am să-ncep să te cred, încheie ea ironic, poftindu-l cu un gest spre o ușă care se deschisese în perete.

În mers, ziaristul începe să-și repovestească aventurile. În sfîrșit, ajung la un tablou de comandă de la demisol. Fata apasă pe o manetă roșie, și un uruit straniu se aude în toată casa. Răsuflînd ușurată, îl privește atent pe ziarist :

— Mă întreb, domnule, ce să cred din cele ce mi-ai spus... Eu sînt aici... cealaltă — susții dumneata — e plecată undeva cu un avion.

— Poate a fost o intrusă... spune Verban. Ori poate dumneata ești o intrusă... nici eu nu mai știu ce să cred, adaugă ziaristul, simțind cum întreaga clădire se lasă ușor în jos, ca un lift uriaș. Cert e că semănați ca două picături de apă...

Numai după ce ridică deasupra norilor fuzeea, Green reușește să vadă departe, înaintea sa elicopterul pe care îl urmărea. Observînd că acesta se ambalase într-un zbor foarte iute, neașteptat de iute pentru un asemenea aparat, Green accelerează la rîndul său. Recapitulînd rapid peripețiile serii, de la intrarea în vilă și pînă în momentul în care și-a dat seama de minciuna așa-zisei Camely Stone, în mintea detectivului se face oarecare lumină. Legînd între ele unele elemente constatate pe parcurs, Green ajunge la anumite concluzii. Ele sînt însă atît de uimitoare, încît detectivul abia îndrăznește să și le formuleze. Totul depinde, își spune el, de rezultatul acestei urmăriri și de felul cum va reacționa femeia din elicopter atunci cînd îi voi pune întrebarea capitală „Cine ești dumneata, domnișoară Stone ?" Deschizînd aparatul de radio, Green încearcă să stabilească legătura cu stația de transmisie-recepție din mașina poliției. Se chinuiește însă zadarnic. Postul chemat nu răspunde. Green lasă totuși aparatul deschis pe recepție. După cîteva minute, în carlingă pătrunde clar un glas :

— Aici Meteor 5... Aici Meteor 5... G.S., m-auzi ? Răspunde-mi dacă mă auzi ! De ce nu răspunzi ?

Apelul se repetă de cîteva ori pînă să priceapă Green că el e de fapt G.S. Trecînd pe emisie, le raportează celor de jos unde se află. Rezumîndu-și aventurile, le recomandă să facă o descindere urgentă la vila fizicianului Stone, care fusese asediată de un grup numeros de necunoscuți, de care el abia putuse scăpa.

Aflînd de isprava comisarului, Green izbucnește în rîs : se luaseră reciproc drept dușmani. Apoi detectivul intră în legătură cu Wim, care îi transmite că-l va urma imediat cu cel mai rapid avion al poliției.

— Văd în față o insulă, spune deodată Green. Elicopterul începe să coboare. Îl urmăresc. Și după ce comunică coordonatele locului, detectivul își întrerupe convorbirea.

Aparatul în care este fata coboară încet deasupra insulei, apoi pare să se izbească de ceva și ia din nou înălțime. Uimit, detectivul privește în jos spre ostrovul scăldat în razele lunii. Cîteva lumini dansează deasupra lui. Green are impresia că, într-un luminiș, întrezărește un avion. Dar n-are vreme de observații, pentru că elicopterul se stabilește rapid pe vechea rută spre nord. Încercînd să reia legătura cu Meteor 5, Green nu reușește decît să blocheze com-

plet difuzorul. Pe lungimea de undă știută abia se mai aude o melodie de dans.

27

Comisarul își dă seama prea tîrziu de renghiul pe care i-l jucase vila. Sub pietriș se afla un planșeu betonat, de netrecut. Se mai văd numai dărîmăturile aripii avariate de explozie. Cu o ultimă speranță, Wim caută canalul in care căzuse și, în cele din urmă, îl găsește. Își lasă agenții să facă o pază strictă în împrejurimi și le ordonă să raporteze orice lucru ieșit din comun. În ceea ce-l privește, Wim se aruncă din nou cu îndîrjire în brațele aventurii.

Îndată ce pătrunde în conductă, comisarul începe să alunece ca pe un tobogan. Folosind vîrfurile ghetelor, izbutește să micșoreze viteza. Curînd, se izbește de un perete metalic. Drumul îi e închis. Comisarul își scoate lanterna. Chiar lîngă fruntea lui trece o țeavă cît piciorul unui om. Prin ea se aude un zumzet de absorbție. Luminînd și cercetînd micul cămin unde se oprise, Wim descoperă cîteva închizători. Se străduiește în zadar să le deschidă. Un capac se trage însă singur în lături, în clipa în care apa încetează să curgă, și comisarul pătrunde nestingherit într-un bazin destul de mare, gol, cu pereții din mozaic. Capacul se închide în spatele comisarului, iar un glas melodios îl face pe Wim să se întoarcă brusc :

— Ce doriți ? Baie sau ștrand ?

Năucit, Wim se răsucește mereu pe călcîie, căutînd să-l vadă pe cel care vorbise. Zadarnic ! Vocea venise de undeva, parcă din tavan, parcă din pereți. Comisarul, care nu cunoștea nici una dintre tainele vilei, tace, încercînd să-și înghită nodul din gît. Își dă seama că nimerise într-un loc de unde n-are cum să iasă. De jur împrejur totul e din beton ; nici o ușă, în afară de capacul de unde venise. Doar sus, sus de tot, la vreo zece metri, se văd cîteva manete. Practic însă, lui Wim îi este imposibil să ajungă pînă acolo.

Perseverent, comisarul începe să cerceteze fiecare centimetru pătrat din peretele pe care sînt manetele și iată că norocul, acest factor care se aliază cîteodată pînă și cu poliția, îl ajută : sprijinindu-se în genunchi pe una dintre plăcile de mozaic ale pardoselii, Wim este aruncat într-o parte de o lespede care apăruse din pereți. Amețit o clipă, eroul nostru își revine repede și cu un salt neașteptat pentru cele 93 de kilograme ale lui se ferește din ca-

lea unui mic submarin care înainta spre el, alunecînd pe roți. Comisarul e aproape invitat să urce. Dar o serie de bătăi puternice îl fac să pună urechea pe pardoseală. Percepe slab voci ce-l strigă. Sînt bravii lui băieți, care, observînd că nu dă nici un semn de viață, îi veneau în ajutor. Wim simte ceva ca o căldură cuprinzîndu-i inima și stabilește prin morse legătura cu cei de afară. Îi linișteşte, spunîndu-le că-i sănătos și totodată le comunică faptul că va porni cu un submarin în căutarea lui Green. Apoi Wim se urcă în submersibil și totul se cufundă în cea mai deplină liniște.

Ușa cabinei se închide, apa năvălește în bazin și, curînd, mica ambarcație se găsește afară, în valurile fluviului. Manevrarea simplă îngăduie comisarului să conducă lesne aparatul. Apăsînd unul dintre butoanele înșirate în fața lui, Wim vede pe un ecran imaginea unui alt submarin. Prin carlinga transparentă, comisarul distinge capul unui bărbat și pletele blonde ale unei femei.

— Criminala ! țipă comisarul, recunoscînd chipul care se întoarce o clipă. Din păcate însă, imaginea se depărtează, iar Wim nu mai reușește s-o intercepteze. Tot mai enervat, polițistul umblă la manetele și butoanele de pe tabloul de comandă. Apăsînd în cele din urmă o clapă, se aude un pocnet ; totul se întunecă, și submarinul se dă peste cap. Afară, la suprafața apei, se nasc sute de valuri tumultuoase de parcă ar fi izbucnit din adînc un vulcan năprasnic și o siluetă ar-

ginție e pur și simplu azvîrlită în aer. Submarinul devenise o microrachetă.

28

Elvis Rowen sosește cu o întîrziere de trei ore pe insulă, adică exact în momentul în care un avion trece pe sub un trup suspendat de o parașută și-l ia în carlingă. Pe uscat președintele lui „National Uranium" e întîmpinat de un om scund, îmbrăcat într-o salopetă argintie.

— Bine te-am găsit, Kivatsu! spune financiarul, cu o prietenie ușor afectată. Totul e în ordine?

— Un accident stupid ne cam încurcă socotelile. Trimotorul a fost doborît de un reactor-robot pe care desigur că Stone și l-a chemat în ajutor.

— Dar cu el... cu Stone, ce s-a-ntîmplat? A pierit? întreabă sufocat Rowen.

— Din păcate, nu! A scăpat banditul.

— Slavă domnului! se liniștește financiarul. Unde e acum?

— L-a cules din aer avionul său. Tocmai cînd voia să se facă nevăzut l-am prins în țesătura de raze, așa că acum e în mîna noastră.

— Silește-l să coboare, Kivatsu. Sînt nerăbdător să-l revăd pe vechiul dumitale rival...

Prefăcîndu-se că nu ia în seamă ironia lui Rowen, japonezul manevrează fasciculul luminos al unui generator minuscul și reactorul, care se zbătea în colivia de raze, se așază ascultător pe asfaltul pistei de aterizare.

Rowen se apropie cu pași apăsați de aparat. Un strigăt de stupefacție îi scapă de pe buze: carlinga e goală.

— Ce-i gluma asta, Kivatsu? Îți bați joc de mine? Ce-ai făcut cu Stone?

La fel de uluit, japonezul bîiguie:

— Nu-nțeleg nimic, domnule Elvis. Vă jur că era în reactor. N-avea cum să dispară...

— Controlați insula! poruncește Rowen oamenilor încremeniți lîngă aparat. Și, urmat de Kivatsu ca de o umbră, pornește precipitat spre un covor rulant care coboară în galeriile subterane. Curînd, pătrund într-un salon somptuos și încep să discute aprins.

— Te previn, Kivatsu, rostește cu un calm amenințător patronul lui „National Uranium", că dacă te-ai folosit de întîmplarea asta nenorocită ca să-l distrugi pe Stone te-ai ars.

— Vă înșelați, domnule Rowen, nu i-am făcut nici un rău. Nu pot pricepe cum a dispărut și sînt la fel de îngrijorat ca și dumneavoastră. Sincer îngrijorat, adaugă japonezul cu o ciudă destul de stîngaci ascunsă.

Deodată un semnal portocaliu se aprinde pe un tablou hexagonal de pe perete.

— E cineva în sala de comenzi! strigă surprins Kivatsu. Te pomenești că e Stone.

— Bineînțeles că e Stone. Nimeni în afara noastră nu cunoaște secretul. Foarte bine! A căzut singur în cursă. Iartă-mă că te-am suspectat. Deschide televizorul!

Camera se cufundă în semiobscuritate, și un pătrat se luminează. Pe ecran se vede o sală în care doi oameni stau pe o banchetă, privind la rîndul lor un ecran. Un uruit trepidant cutremură pămîntul. Cu o tresărire de spaimă, Rowen strigă:

— Ăsta-i nebun!... Scufundă insula... Comenzile nu mai funcționează ca pe timpul său. Resoartele s-au uzat. Rezerva de energie nu ne va mai permite să revenim la suprafață... Repede, Kivatsu, fugi de-l oprește... explică-i, răcnește Rowen, în culmea surescitării.

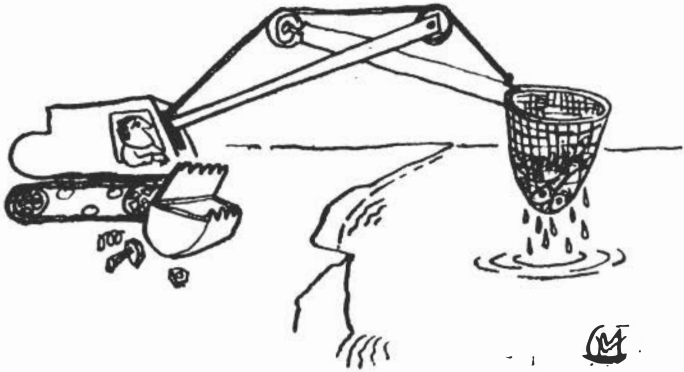
Omul în salopetă argintie se repede afară din cameră. Crispat, Rowen urmărește pe ecranul său sala de comenzi. Bancheta pe care stau cei doi se răstoarnă, și oamenii dispar într-un gol căscat în pardoseala neagră.

Ca turbat, financiarul se repede pe culoar:

— Kivatsu! Nenorocitule! De ce l-ai înecat?... Te ucid cu mîna mea.

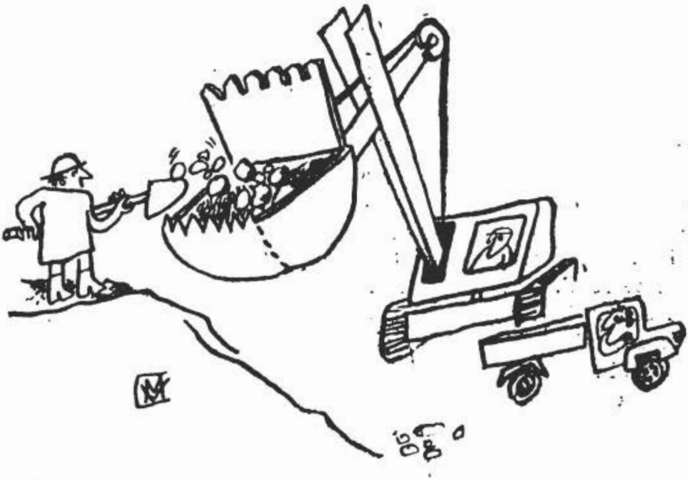
Ajuns în sala de comenzi, Rowen îl vede pe japonez hohotind spasmodic. Rîsul însă îi rămîne în gît. Două mîini puternice îi prind de la spate gîtul, strîngîndu-l ca într-un clește. Curînd, Kivatsu atîrnă moale, iar mîinile ucigașe se desprind. Trupul i se prăvălește la picioarele lui Rowen.

(SFÎRȘITUL ÎN NUMĂRUL VIITOR)

UMOR FĂRĂ CUVINTE

de CRĂIŢĂ MÎNDRĂ VASILE

Tiparul executat la Combinatul poligrafic „Casa Scînteii"

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodylu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nld68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala)

● Septembrie 1967

PREȚUL 1 LEU | 41007